

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

M. V., nar. X
bytem X
zastoupen Mgr. Martinem Jebavým, advokátem
se sídlem Navrátilova 675/3, 110 00 Praha 1

proti
žalované

generální ředitelka Generálního finančního ředitelství
se sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2020, č.j.: 19034/20/7400-11196-050764

takto:

- I. Rozhodnutí generální ředitelky Generálního finančního ředitelství ze dne 3. 4. 2020, č.j. 19034/20/7400-11196-050764, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 28.570,-Kč, a to do jednoho měsíce ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Specializovaného finančního úřadu ze dne 30. 12. 2019, č.j.: 95275/19/7400-20190-109732, které bylo potvrzeno.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce převeden na jiné služební místo s účinností ode dne následujícího po dni doručení rozhodnutí, a to v návaznosti na Usnesení vlády ČR č. 811 ze dne 18. 11. 2019, prostřednictvím Dodatku č. 7 služebního předpisu č. 1/2018, jímž byl schválen návrh Systemizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. 1. 2020 (dále jen „Systemizace“), kterým bylo služební místo žalobce č. 400137 zrušeno. Nové služební místo, na které byl žalobce převeden, bylo zařazeno jednu platovou třídu níže než zrušené místo a výkon služby na tomto služebním místě byl určen po dobu neplaceného volna B. R., nejdéle do 15. 3. 2020.
3. Soud rozhodl o žalobě žalobce rozsudkem ze dne 2. 11. 2022, č.j. 8 Ad 8/2020-80, kterým žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2024, č.j. 7 Ads 341/2022 – 32, pro nepřezkoumatelnost. Podle závěrů Nejvyššího správního soudu se městský soud nezabýval namítaným nedostatkem projednání zrušení 20 služebních míst, včetně služebního místa stěžovatele, se zaměstnanci, respektive s odborovou organizací, která dle žalobních tvrzení u Specializovaného finančního úřadu působila. Dále se městský soud nevypořádal se všemi skutečnostmi a důkazními návrhy, které žalobce předestřel na podporu své argumentace, že zrušení jeho služebního místa bylo účelové a že skutečným důvodem organizační změny byla snaha o jeho „likvidaci“ v souvislosti s jeho působením v nové odborové organizaci, což mohlo mít vliv na věcnou správnost posouzení namítané účelové povahy Systemizace a na ni navazující organizační změny. Konečně se městský soud opomněl zabývat tvrzením žalobce, že byl na jiné služební místo převeden pouze „provizorně“ (tedy nejdéle do 15. 3. 2020), aniž by bylo doloženo, že se v době převedení nenabízela jiná služební místa, a poté byl zařazen mimo výkon služby.
4. Městský soud v Praze se proto věci opětovně zabýval a zaměřil svou pozornost na shora uvedený okruh otázek.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

5. Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, a to pro jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Žalobce dále uvedl, že byl zkrácen na svých subjektivních právech a pojal důvodné podezření, že vůči jeho osobě bylo přistupováno diskriminačně a pravděpodobně šlo i o mobbing.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

6. Žalobce předně namítl, že žalovaná nepřezkoumala napadené rozhodnutí ani v rozsahu všech námitek uvedených v odvolání a v doplnění odvolání ze dne 6. dubna 2020.
7. V žalobou napadeném rozhodnutí a v rozhodnutí, které mu předcházelo správní orgán vynechal skutečnosti, kterými dlouhodobě a systematicky poškozoval žalobce. Z písemných důkazů je zřejmé, že změna Systemizace proběhla ve skutečnosti v rozporu se zněním zákona. Žalobce navrhl k této skutečnosti vyslechnout svědky: Ing. T. Richterovou – generální ředitelku GFŘ, Ing. M. Bortlíka – bývalého ředitele SFÚ, Ing. M. Pilcerovou – zástupce ředitele SFÚ, Ing. L. Taxovou, MBA – ředitelku Sekce personální.
8. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalované, že k tomu, aby změny v definitivně schválené systemizaci byly s žalobcem projednány osobně, byl k dispozici velmi krátký časový úsek, v němž nebylo ze strany představených možné osobně informovat žalobce o změně jeho služebního zařazení. Jako důkaz navrhl výslech představených (Ing. D. Sokolovou, Ing. S. Langovou, Ing. L. Klimešovou MBA, Ing. M. Pilcerovou a Ing. M. Bortlíka) a předložení dokumentace ke vzniku Dodatku č. 7 služebního předpisu č. 1/2018 s účinností ke dni 1. 1. 2020. Jak vyplývá z dokumentu č.j.: 72648/20/4000-00061-200168 a jeho příloh, byl na SFÚ z GFŘ doručen návrh Dodatku č. 7 interního předpisu č. 1/2018 již dne 7. 10. 2019 v 13:39:59 hodin, který s největší pravděpodobností obsahoval identifikaci změn v systemizaci SFÚ na základě návrhu služebního orgánu SFÚ ze dne 1. 7. 2019, který obsahoval 19 služebních míst. V mezidobí byl někým na GFŘ počet navýšen na 20, právě o služební místo žalobce, bez vědomí vedení SFÚ. Také z nahrávky telefonního hovoru ze dne 9. 1. 2020, kterým vedoucí oddělení ing. Sokolová telefonicky kontaktovala žalobce, který byl od 2. 12. 2019 v pracovní neschopnosti. Vzhledem k tomu, že v té době žalobce již nebyl jejím podřízeným, bylo její jednání iracionální. Tento telefonní hovor spíše zavdává příčinu se domnívat, že ani žalobcova představená ještě dne 9. 1. 2020 v 10:16 hodin nevěděla o tom, že žalobce byl dnem 1. 1. 2020 převeden na jiné služební místo do kompetence jiného představeného v rámci jednoho služebního úřadu. Z příloh dokumentu č.j.: 211259/19/4000-00061-200168 dále vyplývá, že odborová organizace na SFÚ, Základní organizace Odborového svazu státních orgánů a organizací, byla informována o rušení 19 služebních míst s tím, že bez služebního místa budou pouze státní zaměstnanci zařazení mimo výkon služby – mateřská dovolená.
9. Žalovaná zcela rezignovala na obligatorní povinnosti představených, uvedených v zákoně o státní službě a upřela žalobci právo na informace a právo na projednání záležitostí výkonu služby a podmínek jejího výkonu.
10. Žalobce dále uvedl, že z neověřených informací se žalobce dověděl, že s vysokou mírou pravděpodobnosti šlo o cílenou likvidaci jeho osoby a pravděpodobně již v září 2019 bylo na GFŘ rozhodnuto, že je třeba zrušit služební místo právě žalobci, neboť se stal předsedou nové odborové organizace v rámci orgánů Finanční správy a tuto organizaci odmítla generální ředitelka akceptovat písemností č.j.: 71467/19/7400-00180-050630. Její jednání bylo napadeno stížností, která byla Náměstkem ministra vnitra pro státní službu vyhodnocena jako částečně důvodná. Zda bylo jednání generální ředitelky posouzeno jako kárné provinění, není žalobci známo.
11. Pro objektivní posouzení věci navrhl žalobce i zdokumentovat, kdo, kdy a jaký návrh změny systemizace za SFÚ předložil na GFŘ. Z materiálu č.j.: 211259/19/4000-00061-200168 a jeho příloh vyplývá, že ze služebního úřadu SFÚ nikdy nebyl vznesen požadavek na zrušení služebního místa č. 400137, což potvrzuje hypotézu žalobce popsanou výše. Přičemž systemizace je tvořena z návrhů služebních orgánů Finanční správy právě na GFŘ, které je

zaměstnavatelem všech zaměstnanců v orgánech Finanční správy a současně je odvolacím orgánem rozhodnutí podřízených služebních orgánů. V případě, že bylo služební místo skutečně zrušeno jednáním GFŘ, došlo k zásahu do kompetence služebního orgánu podřízeného služebního úřadu a současně k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, což je nepřipustné a nezákonné.

12. Žalobce dále navrhl soudu, aby si vyžádal personální spis žalobce, nebo alespoň dokument č.j.: 34807/18/7400-20190-109670, ze kterých vyplývá zcela účelový, nesystémový a diskriminační postup vůči žalobci v průběhu jeho předchozího působení. Tím, kdo zapříčinil zastavení řízení o žádosti o vydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení Důvěrné byl zaměstnavatel, který tento atribut na služební místo přiřadil a jeho odpovědná osoba nepotvrdila žádost o vydání osvědčení žalobci (č.j.: 49217/2018-NBÚ-P), čímž vytvořila zákonnou překážku pro setrvání na služebním místě. Žalobce k tomu rovněž navrhl vyslechnout řadu svědků.
13. Důkazem pro nezákonný postup je posloupnost jednotlivých úkonů při vydávání napadeného rozhodnutí ředitele SFÚ. Je opatřeno datem 30. 12. 2019, je podepsáno zástupcem ředitele SFÚ, do poštovní přepravy je předáno dne 8. 1. 2020 a doručeno žalobci fikcí dne 20. ledna 2020. Vůbec není zmíněno, proč nebylo podepsáno ředitelem SFÚ.
14. Žalobce má dále za to, že s ohledem na to, že rozhodnutí bylo zpracováno 30. 12. 2019 a do poštovní přepravy vloženo 8. 1. 2020, bylo rozhodnutí dokonce retroaktivní, neb upravovalo výkon služby žalobce již od 1. 1. 2020, tedy v době, kdy ještě nebylo rozhodnutí ani vypraveno. Není tedy pravda, že služební orgán rozhodl a vydal rozhodnutí dne 30. 12. 2019. Podle § 71 odst. 2 správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:". Vyznačení těchto slov absenteje na všech obdrženích rozhodnutích. Vydání rozhodnutí předchází (faktické) vyhotovení rozhodnutí. Datum vyhotovení rozhodnutí i datum vydání rozhodnutí jsou formálními náležitostmi rozhodnutí správního orgánu (§ 69 odst. 1 a § 71 odst. 2 správního řádu). Absence formálních náležitosti rozhodnutí - data o vydání rozhodnutí - pak má za následek, kterým je krácení žalobce na jeho právech, neboť jako účastník řízení měl právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy (§ 36 odst. 1 správního řádu), přičemž je zřejmé, že důkazy a jiné podklady se opatřují právě za účelem vydání rozhodnutí. Okamžik vydání rozhodnutí je pak rovněž rozhodný pro skutkový a právní stav, z nějž správní orgán vychází (§ 96 odst. 2 správního řádu). Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, čj. 10 As 229/2014-41, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3367/2016, který mimo jiné vymezuje platnost rozhodnutí.
15. V další žalobní námitce žalobce namítá, že obě napadená rozhodnutí byla doručována prostřednictvím modré obálky cestou České pošty, s.p. s tím, že písemnost mohla být doručena do vlastních rukou, zmocněnci nebo zákonnému zástupci. Vzhledem k tomu, že doručované písemnosti svým charakterem spadají pod znění § 72 odst. 1 správního řádu, je vyloučena možnost doručovat písemnost zmocněnci či zákonnému zástupci. Ani jedno rozhodnutí tak nebylo doručeno zákonným způsobem.
16. Žalovaná písemnost zasílala prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu trvalého bydliště, která není totožná s adresou pro doručování uvedenou v informačním systému evidence obyvatel žalobce, neboť s účinností od 15. 1. 2020 byla zavedena ohlašovací Městského úřadu v Břeclavi doručovací adresa žalobce: Břeclav, Julia Fučíka 336/85, což byla

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalovaná povinna si zjistit. Žalobou napadené rozhodnutí tak nebylo dosud řádně doručeno. Rovněž na rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti C 2594833 bylo uvedeno, kde se po dobu pracovní neschopnosti žalobce bude zdržovat. Žalobce se s písemností seznámil jen náhodou.

17. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalované, že nerespektování zásady vstřícnosti a součinnosti ze strany služebního orgánu SFÚ bylo zhojeno tím, že žalobce podal odvolání. V souběhu s porušením LZPS, konkrétně čl. 38 odst. 2 se žalobce domnívá, že jde o neetické jednání služebních orgánů obou stupňů a porušení zásady ekonomie správního řízení.
18. Dále namítl, že pakliže žalovaná na základě námitky o nedodržení povinností stanovených § 77 a 78 zákona o státní službě se odmítla k této vyjádřit, aniž by zahájila šetření, či vyzvala žalobce, aby svou námitku konkretizoval či doplnil, rezignovala na postavení služebního orgánu a svou nedbalostí opomenula jemu zákonem uložené povinnosti.
19. Dne 6. 4. 2020 odeslal žalobce odvolacímu orgánu písemnost, kterou doplnil text svého odvolání. Na tento text odvolací orgán reagoval tak, že písemnost vyhodnotil jako žádost o doplnění odvolání a řízení o této žádosti zastavil dokumentem č.j.: 23558/20/7400-11196-050764, neb doplnění odvolání posoudil jako právně nepřipustné. A to přes to, že doplnění odvolání obsahovalo v sobě námitku systémové podjatosti a přihrání účastníka řízení, odborové organizace. Dokument tedy nebyl posouzen dle svého obsahu, jak ukládá správní řád, ale byl vyřízen nestandardně.
20. V rámci dokazování žalobce navrhl ověřit pravdivost tvrzení, že v době rušení služebního místa č. 400137 skutečně nebylo jiné, vhodnější služební místo než služební místo č. 400054, na které byl žalobce „provizorně“ napadeným rozhodnutím převeden. Ani jeden ze služebních orgánů ve svém rozhodnutí totiž nepopisuje podrobně aktuální stav služebních míst.
21. Žalobce dále předložil písemnost č.j.: 2894084/20/3008-00065-706185, ze které je patrné, že zaměstnavatel, tedy GFR dne 28. 5. 2020, tedy v době, kdy je žalobce zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů, neb pro něj není vhodné služební místo, oznamuje vyhlášení výběrového řízení na volné služební místo č. 302013. Služební místo má výkon služby v Břeclavi, tedy v místě bydliště žalobce, jde o 11. platovou třídu, což je třída, na kterou byl postupně žalobce šikanózně „sesazován“ z 15 platové třídy. Žalobce splňuje i obor služby na tomto služebním místě. Přesto mu nebylo toto služební místo ani nabídnuto, ani na něj nebyl převeden. Je tedy zjevné, že není jako osoba pro orgány Finanční správy žádoucí.
22. Žalobce dále ve veřejném zájmu vznesl předběžnou otázku, která není v zákoně vyřešena, sice zda v případě odvolání ze služebního místa představeného se postupuje dle § 9 správního řádu, neboť jde o postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá. Tento právní úkon totiž není vyjmenován ani v § 159 odst. 1 ani § 159 odst. 2 ZSS. Výklad v publikaci Správní řád, 2. vydání, 2009 se stejně jako sdělení Ministerstva vnitra pod MV-115165-2/OPP-2017 kloní k tomu, že v tomto případě má odvolání státního zaměstnance z místa představeného odkladný účinek, což ale v metodice ministerstva vnitra je vykládáno negativně.
23. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení jak rozhodnutí o odvolání, tak rozhodnutí prvostupňové a všech navazujících rozhodnutí správních orgánů.
24. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Dále uvedla, že se se všemi odvolacími námitkami vypořádala v rozhodnutí o odvolání, jak vyplývá z jeho obsahu, přičemž shledal,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

že předpoklady stanovené právními předpisy pro vydání rozhodnutí o převedení naopak splněny byly. Žalobce blíže nekonkretizuje námitky (či alespoň jejich okruh), na které neměla žalovaná reagovat. Řízení ve věci podání žalobce ze dne 6. dubna 2020, doručené žalované dne 7. dubna 2020 a nazvané „Rozhodnutí o převedení na jiné služební místo a o platu – doplnění odvolání“ pak žalovaná zcela v souladu s ustanovením § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavila z důvodu, že doplnění odvolání bylo zjevně právně nepřipustné, když žalobce své odvolání doplnil až po vydání rozhodnutí žalované o odvolání, jež bylo předmětem doplnění. Proto žalovaná nehodnotila tvrzení obsažená v doplnění odvolání a ani je vzhledem k časové posloupnosti úkonů hodnotit nemohla.

25. V jejím rozhodnutí jsou uvedeny všechny relevantní skutečnosti týkající se předchozího průběhu a výkonu služby žalobce, včetně důvodů vedoucích s účinností od 1. ledna 2020 ke zrušení systemizovaného služebního místa č. 400137, na kterém byl žalobce zařazen. Žalovaná také odmítla, že by svým jednáním žalobce systematicky poškozovala.
26. Žalovaná setrvala na svém sdělení, že byl k projednání změn služebního poměru žalobce velmi krátký časový úsek, jelikož možnost seznámení žalobce se změnou Systemizace je jednoznačně nezbytné odvozovat od data vydání Dodatku č. 7 služebního předpisu č. 1/2018, tj. ode dne 19. listopadu 2019 a nikoliv od data doručení jeho návrhu. Žalobce pak byl naposledy přítomen v místě výkonu služby dne 26. listopadu 2019 a následně čerpal 3 dny indispozičního volna a od 2. prosince 2019 do doby vydání rozhodnutí o převedení byl v pracovní neschopnosti. Dlouhodobou služební nepřítomnost žalobce trvající až do 18. června 2020 jistě nelze klást k tíži žalovanému, který byl v návaznosti na schválení změn Systemizace bezprostředně povinen upravit služební poměr žalobce, tj. reagovat na zrušení služebního místa č. 400137 s účinností od 1. ledna 2020.
27. Dle žalované nelze nikterak důvodně tvrdit, že upřel žalobci právo na informace a projednání záležitostí podmínek výkonu jeho služby. Jak již žalovaná uvedla ve svém rozhodnutí o odvolání, podle ustanovení článku 45 odst. 3 Metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru (dále jen „metodický pokyn č. 2/2019“), je toliko doporučeno využít možnosti projednání převedení na jiné služební místo se státním zaměstnancem. Předchozí neprojednání převedení ovšem bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí o převedení, a proto žalovaná považuje za lichou i tuto námitku žalobce.
28. Rovněž není zřejmé, v jakém směru má žalobcovy námitky podpořit navržený výsledek Ing. D. Sokolové, vedoucí Oddělení výkonu daní II Specializovaného finančního úřadu, která měla s žalobcem telefonovat dne 9. ledna 2020, když žalobcův závěr, že tato nevěděla o žalobcově převedení na jiné služební místo, nelze než považovat za čirou spekulaci. Jistě si lze představit mnoho situací ve službě, kdy je potřeba s bývalým podřízeným operativně projednat záležitosti služby, a to ať již ve věcném anebo provozním slova smyslu, a proto lze jen stěží označit jednání Ing. D. Sokolové v tomto směru jako iracionální.
29. Žalobce zcela mylí, pokud považuje rozhodnutí o převedení za retroaktivní. Ve výroku sub I. je totiž stanoveno, že žalobce se převádí na jiné služební místo s účinností dnem následujícím po dni doručení tohoto rozhodnutí a dle písm. f) tohoto výroku byl nástup do služby na novém služebním místě určen dnem následujícím po dni doručení rozhodnutí.

30. Rozhodnutí o převedení, jak je patrné z podpisové doložky, bylo podepsané ředitelem Sekce výkonu daní II a zástupcem ředitele Specializovaného finančního úřadu Ing. M. Pilcerovou. V souladu s ustanovením § 14 odst. 4 zákona o státní službě vykonává v době nepřítomnosti vedoucího služebního úřadu jeho zástupce všechny pravomoci vedoucího služebního úřadu a není obligatorní náležitostí rozhodnutí podání vysvětlení, proč správní rozhodnutí podepisuje konkrétní oprávněná osoba nadaná příslušnou pravomocí.
31. Žádný právní předpis dále neukládá správnímu orgánu, aby doručoval účastníku řízení na místo pobytu v době dočasné pracovní neschopnosti a tedy, že adresu uvedenou v dokladu o dočasné pracovní neschopnosti je třeba považovat za platné nahlášení změny doručovací adresy, když uvedení takového místa slouží primárně pro účely kontrol zaměstnavatele a příslušných úřadů, zda je zaměstnancem dodržován režim práce dočasně neschopného zaměstnance. Také není v obecné rovině vyloučeno, aby si zaměstnanec vyzvedával poštu na své stálé doručovací adrese v době svých vycházek, či zmocnil, vzhledem ke své dočasné zdravotní indispozici, k úkonům souvisejícím s doručováním poštovních zásilek jinou osobu.
32. Podle ustanovení § 36 odst. 3 věty první správního řádu musí být účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. A právě zákon o státní službě upravuje tuto situaci jinak, a to ve svém ustanovení § 165, podle kterého může být vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení, s výjimkou rozhodnutí o kárné odpovědnosti nebo skončení služebního poměru.
33. Lze sice přisvědčit žalobci, že režim oznamování rozhodnutí žalované i správního orgánu I. stupně je upraven v ustanovení § 72 odst. 1 správního řádu, nelze však již jakkoliv důvodně dovozovat, že takováto rozhodnutí nelze doručit způsobem, jakým tak bylo učiněno (obálkou s modrým a nikoliv s červeným pruhem), viz ustálený výklad Ministerstva vnitra České republiky jakožto věcného gestora správního řádu a tedy i v této otázce, obsažený v „Metodice doručování správních písemností prostřednictvím poštovních zásilek“ a Závěru č. 24 ze zasedání Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu, a ani žalobce svou argumentaci, proč je tato možnost vyloučena, blíže nespecifikuje.
34. Žalovaná má za to, že došlo k formálnímu i materiálnímu doručení napadeného rozhodnutí. Řádné doručení zabezpečuje, aby účastníci řízení nebyli dotčeni na svých právech, nelze však akceptovat přílišný formalismus a účelovou interpretaci předpisů upravujících oblast doručování. Stát se má snažit o efektivní doručení písemnosti účastníku tak, aby se tento včas dozvěděl o probíhajícím řízení či o potřebě učinit nějaký úkon viz rozsudky NSS ze dne 18. srpna 2005, č. j. 2 Afs 202/2004 – 43 (publikován jako č. 1115/2007 Sb. NSS), a ze dne 6. března 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 – 76. Podle výkladu soudu je rozhodující též následné chování adresáta písemnosti, a pokud tento na písemnost reaguje, je zjevné, že se s touto fakticky seznámil. S ohledem na to, že žalobce podal ve lhůtě odvolání i žalobu, lze dovodit, že mu obě rozhodnutí doručena byla i že se seznámil s jejich obsahem.
35. Dále upozornila na Služební předpis náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 6/2015 ze dne 19. září 2015, v jehož ustanovení čl. 5 odst. 3 písm. d) je zakotvena povinnost státního zaměstnance předložit služebnímu orgánu nebo jím pověřenému zaměstnanci písemnosti ohledně změny v osobním údaji vedeném v osobním spisu, která se týká adresy místa trvalého pobytu, popřípadě též adresy, na kterou mají být doručovány písemnosti.
36. Žalovaná si zároveň není vědoma porušení některé z etických hodnot a jejich porušení neshledal ani u správního orgánu I. stupně.

37. Žalovaná obsah odvolání pečlivě posoudila a shledala, že odvolání žalobce obsahovalo všechny náležitosti předepsané správním řádem a zahrnovalo více námitek, než jen poukaz obecného rázu na porušení ustanovení § 77 a 78 zákona o státní službě, a bylo tak způsobilé k projednání. Žalovaná tudíž nikterak nepochybila, pokud nevyzvala žalobce, aby jednu ze svých dílčích námitek konkretizoval.
38. K další žalobní námitce žalovaná uvedla, že služební orgán převede státního zaměstnance na jiné služební místo, dojde-li k závěru, že volné služební místo je pro státního zaměstnance vhodné. V daném kontextu je třeba akcentovat ustanovení článku 63 odst. 2 písm. i) metodického pokynu č. 2/2019, který jako jedno z relevantních kritérií vhodnosti služebního místa upravuje zájem na řádném výkonu služby a kde je vysloveně upraveno, že zákon o státní službě v § 61 ani jinde nestanoví, že státní zaměstnanec musí být zařazen na pro něj nejvhodnější služební místo z jeho vlastního subjektivního úhlu pohledu, byť se musí jednat o služební místo pro něj vhodné.
39. V dané souvislosti prezentovanou zmínku žalobce o cílené likvidaci jeho osoby je nutno považovat za pouhou spekulaci, nepodloženou žádnými důkazními prostředky. To ovšem připouští i sám žalobce, když jako zdroj označuje neověřené informace. Na daný postup také neměla žádný vliv žalobcova aktivita ohledně založení nové odborové organizace v rámci orgánů finanční správy, i když k platnému založení nové odborové organizace nedošlo.
40. Žalovaná se k procesu schvalování systemizace na kalendářní rok 2020 vyjádřila již v žalobou napadeném rozhodnutí, a proto na něj odkázala. Doplnila, že podle ustanovení článku 7 odst. 9 služebního předpisu č. 2/2018 generálního ředitele, kterým se stanoví pravidla pro oblast systemizace a organizační struktury v orgánech finanční správy, návrhy na změnu systemizace, jejíž součástí je i změna organizační struktury, připravené v souladu s tímto služebním předpisem předkládají jednotlivé orgány finanční správy Sekci personální prostřednictvím příslušných oddělení personálních v regionech nebo prostřednictvím Oddělení systemizace v termínu určeném ředitelem Sekce personální. Ve smyslu ustanovení článku 7 odst. 11 je pak souhrnný návrh systemizace za orgány finanční správy předložen generálnímu řediteli k posouzení a odsouhlasení, následně je prostřednictvím Ministerstva financí odeslán na Ministerstvo vnitra. Z povahy věci tak nelze vyloučit, že návrh systemizace může doznat dílčích změn, protože se jedná o právními a služebními předpisy předpokládaný způsob přípravy systemizace, který probíhá v úzké spolupráci mezi všemi dotčenými orgány. Návrh systemizace může být do svého schválení kdykoliv vrácen k úpravě či dopracování; z povahy věci je zřejmé, že dílčí návrhy systemizací jednotlivých orgánů finanční správy nejsou neměnné, a to ani z úrovně Generálního finančního ředitelství. Za rozhodující pak považuje žalovaná nezpochybnitelný fakt, že tato systemizace byla platně schválena vládou České republiky a je pro všechny orgány veřejné moci, a tedy i pro žalovanou a správní orgán I. stupně, závazná. Současně má za to, že příprava a návrh systemizace proběhl zákonem a služebními předpisy předpokládaným způsobem.
41. Námitku žalobce týkající se porušení zásady dvojinstančnosti při změně systemizace označila též za nedůvodnou. Na návrhu systemizace se totiž nepodílí jen správní orgán a žalovaná, nýbrž také Ministerstvo financí a Ministerstvo vnitra. Systemizace na kalendářní rok 2020 byla schválena usnesením vlády, a to jako roční systemizace podle ustanovení § 17 zákona o státní službě s účinností od 1. ledna 2020. Je nepochybné, že vláda je orgánem moci výkonné, a to dokonce jejím vrcholným orgánem. Generální finanční ředitelství je tedy v procesu tvorby systemizace, stejně jako správní orgán I. stupně v pozici jednoho z navrhovatelů, nikoliv schvalovatele. Stanovení systemizace podle ustanovení § 17 a 18 zákona o státní službě není

řízením ve věcech služby ve smyslu ustanovení § 159 tohoto zákona, na které se vztahuje zásada dvojinstančnosti správního řízení, ředitel Specializovaného finančního úřadu není v této oblasti v postavení správního orgánu I. stupně, stejně tak generální ředitelka Generálního finančního ředitelství není vůči němu v postavení odvolacího orgánu.

42. Dohady uvedené žalobcem jsou kromě toho spojeny s výkonem služby na jiném služebním místě, než na které byl žalobce převáděn i než které bylo v důsledku změny systemizace k 1. lednu 2020 zrušeno, nesměřují tak proti důvodům rozhodnutí a řízení, v němž byl odvolatel převeden na jiné služební místo. Tato argumentace se tak míjí s příslušným rozhodovacím důvodem, a je tak pro posouzení věci nepodstatná.
43. To samé platí i o další námitce, pokud jde o vyhlášení výběrového řízení na volné služební místo č. 302013, zařazené v 11. platové třídě, s výkonem služby v Břeclavi, a tvrzené postavení žalobce jako osoby nežádoucí pro orgány finanční správy, poněvadž žalobce zde nařiká skutečnosti nikdy v řízení o převedení nezmíněné. To ostatně nebylo ani možné, výběrové řízení bylo vyhlášeno až po nabytí právní moci rozhodnutí o odvolání.
44. Pokud jde o další průběh výkonu služby žalobce, považuje žalovaná za potřebné podotknout, že rozhodnutím ze dne 25. června 2020, č. j. 39125/20/7430-20290-711587 ředitele Odvolacího finančního ředitelství byl žalobce s účinností od 1. července 2020 převeden podle ustanovení § 61 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě na jiné služební místo, a to na služební místo č. 500208 – rada/odborný rada v Oddělení nepřímých daní III Odbor nepřímých daní II Sekce nepřímých daní, zařazené v 11. platové třídě, s výkonem služby na Odvolacím finančním ředitelství, v oboru služby „Daně poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry“, se službou na služebním místě na dobu neurčitou, se služebním působištěm v Brně.
45. Převedení žalobce na jiné vhodné volné služební místo v Odvolacím finančním ředitelství, tedy služebním úřadu, jenž je v oblasti správy daní a poplatků odvolacím (nadřízeným) orgánem vůči finančním úřadům, lze pak stěží hodnotit jako projev jednání orgánů finanční správy vůči nežádoucí osobě. Naopak prokazuje zájem finanční správy na dalším trvání a výkonu služby žalobcem. I toto rozhodnutí napadl žalobce odvoláním.
46. Žalobcem předestřená domnělá interpretační nejasnost svojí povahou nepředstavuje v předmětném sporu otázku předběžnou, kterou je nezbytné vyřešit dříve, než soud učiní závěr o důvodnosti žaloby. Otázka odvolání z místa představeného se přezkoumávané věci nijak netýká, když se žalovaná v době převedení na jiné služební místo nenacházela v postavení představeného, ale řadového státního zaměstnance, a rozhodnutí o převedení proto nebylo vydáno v důsledku odvolání žalobce ze služebního místa představeného.
47. Dne 19. 6. 2024 proběhlo u zdejšího soudu druhé jednání, při němž obě strany setrvaly na svých dosavadních návrzích i argumentech. Zástupce žalobce uvedl, že ze navržených svědků trvá žalobce pouze na výsledku pana Ing. Bortlíka a dále navrhl ve věci vyslechnout žalobce a doplnil, že dle metodického pokynu č. 2 Náměstka ministra vnitra pro státní službu mohl být žalobce s ohledem na jeho vzdělání zařazen Soud má totiž za to, že místo na dobu určitou lze považovat za vhodné pouze pod podmínkou, že zde není jiné vhodné místo na dobu neurčitou bez jeho souhlasu pouze ve 12 platové třídě.

III.

Posouzení žaloby

48. Městský soud v Praze opětovně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) s tím, že zaměřil svou pozornost na ty žalobní body, které Nejvyšší správní soud označil za nevypořádané.

49. Žalobu shledal důvodnou.
50. Soud vypořádal procesní a formální námitky žalobce směřující do žalobou napadeného rozhodnutí stejně jako v předchozím rozsudku ze dne 2. 11. 2022, č.j. 8 Ad 8/2020-80.
51. Žalobce předně namítal, že žalovaná nepřezkoumala napadené rozhodnutí ani v rozsahu všech námitek uvedených v odvolání a v doplnění odvolání ze dne 6. dubna 2020, aniž by konkrétně uvedl, které námitky žalovaná nevypořádala.
52. Soud k takto obecně formulované žalobní námitce rovněž pouze ve stručnosti uvede, že má za to, že z odůvodnění rozhodnutí je patrné, že se žalovaná zabývala všemi odvolacími námitkami uvedenými v řádném odvolání. Žalobní námitka je tak nedůvodná.
53. Soud shora uvedený závěr opřel o závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedenými v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78 (publikován pod č. 2162/2011 Sb. NSS), týkající se soudního řízení, které jsou však plně aplikovatelné i na řízení správní. NSS v tomto rozsudku uvedl, že žalobní bod „*je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace – v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují.*“ (bod 32 rozsudku).
54. Soud dodává, jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, že správní orgány „*nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“
55. V rámci dané žalobní námitky je nutné připomenout i rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 143/2015 ze dne 03. 11. 2015, ve kterém je uvedeno, že: „*Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitě – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. [...] Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13). Zpravidla proto postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13), případně, za podmínek tomu 2 Afs 143/2015 přiměřeného kontextu,*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

je akceptovatelná i odpověď implicitní (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění; usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění; usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění [dostupné, stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu, na <http://nalus.usoud.cz>]), nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72).“

56. Proto i vypořádání se s odvolací námitkou týkající se porušení ust. § 77 a 78 zákona o státní službě z důvodu její nekonkrétnosti, aniž byl žalobce žalovanou vyzván ke konkretizaci této námítky, soud považuje za dostatečné. Žalovaná se s námitkou vypořádala v míře konkrétnosti odpovídající konkrétnosti odvolací námítky.
57. Co se týče námítky týkající se vyřízení žalobcova doplnění odvolání, soud shledává postup žalované dle ust. § 60 správního řádu jako správný a to s ohledem na skutečnost, že doplnění odvolání bylo podáno až dne 7. 4. 2020, tedy téhož dne, kdy již žalobce měl zásilku s rozhodnutím o odvolání ze dne 3. 4. 2020 připravenou k vyzvednutí na poště, jak se podává ze správního spisu (viz doručenka). Odvolací řízení tím bylo skončeno. Proto již nebylo možné vyhovět žádosti žalobce o přistoupení odborové organizace do řízení, ani se v tomto řízení zabývat námitkou podjatosti. Správní orgány se nicméně touto námitkou následně zabývaly v rámci řízení o jeho odvolání do rozhodnutí o zařazení mimo službu ze dne 12. 3. 2020, tj. v rámci „běžícího“ odvolacího řízení, a námitka byla rovněž správně postoupena k vyřízení nadřízenému orgánu generální ředitelce GFŘ. Žalobce byl následně dopisem ze dne 3. 7. 2020 vyzván k odstranění vad této námítky spočívající v neurčitosti, a poučen, že pokud tak neučiní, nebude k této námitce přihlíženo. Žalobní námitka je tak rovněž nedůvodná.
58. Neobstojí ani námitka týkající se vyhotovení prvostupňového rozhodnutí a jeho vydání. Soud předně uvádí, že žalobce tyto námitky v odvolání neuvedl a žalovaná se tak k nim nemohla vyjádřit.
59. Dle ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, *vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"*.
60. Prvostupňové rozhodnutí bylo dle data vyznačeného v jeho pravém rohu vyhotoveno dne 30. prosince 2019, z doručenky se podává, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 9. 1. 2020. Z toho lze dovodit, že rozhodnutí bylo vydáno dne 8. 1. 2020. Soud má za to, že neuvedení "Vypraveno dne:" na doručovaném rozhodnutí nebo obálce nepředstavuje takovou vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Argumentace žalobce tím, že tak nemohl v řízení učinit nějaký návrh před vydáním rozhodnutí tj. době ve smyslu ust. § 36 odst. 1 věta před středníkem správního řádu, dle kterého *nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí*, je lichá s ohledem na skutečnost, že řízení bylo zahájeno právě vydáním rozhodnutí, resp. jeho předáním k doručení ve smyslu ust. § 165 zákona, který stanoví, že *vydání rozhodnutí může být prvním úkonem v řízení, s výjimkou rozhodnutí o kárné odpovědnosti nebo skončení služebního poměru*.
61. Takovou vadou není ani neuvedení důvodu zástupu podepisované osoby. Předně tato povinnost ze správního řádu nevyplývá. Neuvedením tohoto důvodu rovněž nemohlo dojít ke krácení žalobcových práv, srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č.j. 5 A 8/2002- 31, jehož právní věta zní: *Samotnou skutečností, že rozhodnutí podle ustanovení § 1 zákona č. 157/2000 Sb., o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České*

republiky do majetku krajů, podepsal v rozporu s dikcí odstavce 3 téhož ustanovení zastupující náměstek ministra, a nikoli sám ministr, nebyl žalobce (příslušný kraj) na svých právech zkrácen.

62. Rovněž nebyla porušena ani povinnost uvedená v ust. § 36 odst. 3 správního řádu, a to s ohledem na shora citované ust. § 165 zákona. V komentáři k zákonu o státní službě vydavatelství Wolters Kluwer, Praha 2015, se k tomu ustanovení uvádí: „*V takovém případě neoznamuje služební orgán účastníkovi řízení zahájení řízení, jak by jinak činil dle § 46 odst. 1 spr. řádu, či mu nebude před vydáním rozhodnutí dávat možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 spr. řádu (srov. též § 160 ZSS o použití spr. řádu).*“ Soud k tomu dále dodává, že jediným podkladem k tomuto rozhodnutí byla samotná Systemizace.
63. Rovněž pak rozhodnutí není retroaktivní, jelikož z jeho výroku zcela jasně vyplývá, že přerážení nabývá v souladu s ust. § 74 správního řádu účinnosti až ke dni následujícímu po dni doručení tohoto rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce do té doby fakticky působil na již zrušeném služebním místě, na tomto závěru ničeho nemění. Žalobní námitka je tak rovněž nedůvodná.
64. Další námitky žalobce se týkaly doručení žalobou napadeného rozhodnutí.
65. Soud v tomto ohledu v úvodu upozorňuje na právní větu rozsudku NSS ze dne 6. března 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 – 76:

„Je-li adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta. Jestliže však v jednotlivých případech byla písemnost vydána pracovníci kanceláře, ta ji také řádným způsobem zástupci žalobce předala (o čemž svědčí jeho včasné reakce), nelze bez dalšího dospět k závěru, že mu písemnosti nebyly v materiálním slova smyslu doručeny.“
66. Soud dále uvádí, že námitka týkající se doručování prostřednictvím modré obálky, tedy s možností doručení zmocněnci nebo zákonnému zástupci, není důvodná. Soud sice souhlasí se žalobcem, že se jedná o rozhodnutí, jehož písemné vyhotovení je třeba doručit do vlastních rukou, jelikož se jedná o písemnost spadající pod § 72 odst. 1 správního řádu, avšak podle ust. § 20 odst. 2 správního řádu *písemnost, která se doručuje do vlastních rukou, lze doručit adresátovi, nebo též tomu, koho adresát k přijetí písemnosti zmocnil písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem; úřední ověření není třeba, pokud byla plná moc udělena před doručujícím orgánem.*
67. Dle ust. § 19 odst. 6 správního řádu, *do vlastních rukou se doručuje i písemnost, u níž hrozí, že by mohla být vydána jinému účastníkovi řízení, který má na věci protichůdný zájem. Jestliže je písemnost doručena jinému účastníkovi řízení, který má na věci protichůdný zájem, písemnost se považuje za doručenu jen v případě, že adresát písemnosti její převzetí od příjemce uzná nebo že je z jeho postupu v řízení zjevné, že mu bylo doručeno.* Červená obálka určená pro doručování „výhradně do vlastních rukou adresáta“, tj. doručování bez možnosti předat zásilku zmocněnci nebo zákonnému zástupci, se používá v případě, kdy hrozí, že by za adresáta převzala zásilku osoba s opačnými zájmy – typicky manželka adresáta v rozvodovém řízení. V případě žalobce se však nejednalo o takové nebezpečí, ani žalobce netvrdil, že by se snad zásilka dostala do nepovoláných rukou. Soud má tedy za to, že písemné vyhotovení předmětného rozhodnutí bylo doručováno zcela v souladu se zákonem a žalobní námitka je tak nedůvodná.
68. Rovněž nedůvodná je i námitka týkající se doručovací adresy.
69. Dle ust. § 19 odst. 4 správního řádu, *nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu,*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

kteřou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

70. Žalobce má sice pravdu v tom, že správní orgán má obecně povinnost doručovat vždy na adresu uvedenou jako adresa pro doručování v evidenci obyvatel, kterou žalobce změnil ke dni 15. 1. 2020, pokud ovšem žalobce následně nesdělil služebnímu orgánu jinou adresu, na kterou mu má být doručováno. Bylo však rovněž povinností žalobce jako státního zaměstnance udržovat své údaje vedené u svého zaměstnavatele aktuální. Žalobce však ve svém odvolání (jako ve všech písemnostech adresovaných zaměstnavateli) uváděl jako adresu trvalého pobytu a na obálce jako adresu odesílatele Gagarinova 877/6, Břeclav, aniž by v podání uvedl svou novou doručovací adresu. Takové chování také není v souladu se zásadami součinnosti a vstřícnosti, kterých se žalobce dovolává. Proto soud shledává i tuto námitku jako nedůvodnou.
71. Soud závěrem uvádí, že souhlasí se žalovanou, že doručení slouží k tomu, aby se žalobce s obsahem doručovaných písemností seznámil tak, aby mohl uplatnit svá procesní práva, což se v tomto případě stalo – žalobce podal ve lhůtě jak odvolání, tak žalobu. Proto má soud za to, že se žalobce s písemností seznámil a písemnost tak byla žalobci doručena jak ve formálním, tak v materiálním smyslu (viz shora citované rozhodnutí NSS týkající se materiální stránky doručení).
72. Nad rámec shora uvedeného soud dodává, že i kdyby shledal v doručování žalobcem namítané vady, vedlo by to pouze k tomu, že by mu rozhodnutí muselo být nově doručeno a měl by otevřenou novou lhůtu pro podání žaloby. Nedoručení rozhodnutí samo o sobě nečiní rozhodnutí nezákonným.
73. Další námitky se týkaly hmotněprávních otázek.
74. Pokud se týká žalobcem namítaného účelového, nesystémového a diskriminačního postupu vůči němu v průběhu jeho předchozího působení, soud opět uvádí, že předmětem tohoto řízení je jen a pouze žalobou napadené rozhodnutí a správní řízení, které mu předcházelo, nikoliv správní řízení předchozí nebo následující, která vyústila v jiná rozhodnutí, která mohl žalobce napadnout v rámci jiné správní žaloby proti těmto rozhodnutím. Viz např. žalobní námitka týkající se vyhlášení výběrového řízení na volné služební místo č. 302013 dne 25. 8. 2020, tj. v době, kdy byl žalobce zařazen mimo službu. Žalobce se zcela jistě mohl do tohoto výběrového řízení přihlásit.
75. Žalobce uvádí, že změna Systemizace proběhla v rozporu se zněním zákona, jelikož ze služebního úřadu SFÚ nikdy nebyl vznesen požadavek na zrušení služebního místa č. 400137, ale bylo tak učiněno někým na GFŘ, a to bez vědomí vedení SFÚ, k čemuž měl soud vyslechnout řadu svědků. Odborová organizace na SFÚ, Základní organizace Odborového svazu státních orgánů a organizací, byla informována pouze o rušení 19 služebních míst, rušeno bylo míst 20.
76. Podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona č. 234/2014 Sb. o státní službě ve znění do 30. 4. 2020 (dále jen „zákon“), *státní zaměstnanec se převede na jiné služební místo, v důsledku zrušení jeho služebního místa z důvodu změny systemizace.*
77. Podle § 17 odst. 1 zákona, *systemizace vychází ze závazných pravidel pro organizaci služebních úřadů tak, aby byl zajištěn řádný výkon působnosti služebního úřadu, a stanoví pro každý služební úřad*

- a) počet služebních míst státních zaměstnanců, kteří nejsou představenými, klasifikovaných platovými třídami,
- b) počet služebních míst představených klasifikovaných platovými třídami,
- c) objem prostředků na platy státních zaměstnanců,
- d) počet služebních míst, u kterých je s ohledem na ochranu veřejného zájmu nezbytným požadavkem státní občanství České republiky,
- e) počet služebních míst, u kterých se stanoví zákaz se po skončení služebního poměru přímo nebo nepřímo podílet na podnikání nebo jiné činnosti podnikatelů nebo být jejich společníkem nebo členem v oboru, který je shodný s příslušným oborem služby, nebo být v pracovním nebo obdobném poměru k podnikateli v takovém oboru.

78. Podle § 17 odst. 2 věta první zákona, návrh systemizace vypracuje Ministerstvo vnitra v dohodě s Ministerstvem financí na základě návrhů služebních orgánů, které mu je v termínu stanoveném Ministerstvem vnitra předkládají prostřednictvím příslušných ústředních správních úřadů. Při vypracování návrhu systemizace ministerstva nebo jemu podřízeného služebního úřadu se postupuje v součinnosti s příslušným členem vlády, v případě systemizace Úřadu vlády v součinnosti s vedoucím Úřadu vlády, a pokud jde o část systemizace týkající se státních zaměstnanců zařazených v útvaru podřízeném členovi vlády, s tímto členem vlády.
79. Podle § 17 odst. 3 zákona, systemizaci schvaluje vláda na následující kalendářní rok. Návrh systemizace předkládá vládě ministr vnitra. Vláda je oprávněna upravit v souvislosti se schvalováním systemizace organizační strukturu služebního úřadu.
80. Podle § 18 zákona, změna systemizace poté, co nabyla účinnosti, je-li jejím důsledkem změna počtu služebních míst, objemu prostředků na platy státních zaměstnanců nebo změna platové třídy státního zaměstnance o více než jednu třídu dolů nebo o dvě třídy nahoru, je přípustná, jen dojde-li ke změně působnosti správního úřadu nebo k podstatné změně podmínek, za kterých byla systemizace schválena; ustanovení § 17 odst. 2 a 3 se použije obdobně.
81. Podle § 19 odst. 1 zákona, služební orgán zpracuje podle systemizace návrh organizační struktury služebního úřadu nebo její změny a prostřednictvím příslušného ústředního správního úřadu jej předloží Ministerstvu vnitra k vyjádření. Nevyjádří-li se Ministerstvo vnitra k návrhu do 30 dnů od jeho předložení, považuje se návrh za schválený. Pokud služební orgán nezohlední vyjádření Ministerstva vnitra, může Ministerstvo vnitra návrh předložit k rozhodnutí vládě, jinak se po uplynutí 15 dnů od vyjádření považuje návrh za schválený.
82. V této otázce vyšel zdejší soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, čj. 4 Ads 423/2019-70 (č. Sb. NSS 4088/2020), dle něž při přezkumu systemizace a organizační struktury služebního úřadu schválených podle § 17 a § 19 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, jako závazných podkladů pro vydání rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě [a též rozhodnutí o převedení státního zaměstnance na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. c) téhož zákona], jsou správní soudy oprávněny posoudit, zda tyto podklady byly schváleny zákonným způsobem a zda sledovaly legitimní cíl.
83. Při přezkumu systemizace a změny organizační struktury, jako podkladových úkonů pro rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného, je soud přitom oprávněn zkoumat důvody, účelnost, vhodnost a další věcné parametry zvolené organizační struktury jen ve výjimečných případech, například v souvislosti s konkrétními vážnými pochybnostmi

vyvolávajícími podezření, že zvolená organizační struktura či její změna nemá sledovat legitimní zájmy (slouží k šikaně či diskriminaci) a nemá žádný rozumný důvod. Služební úřady a vláda jakožto vrcholný orgán výkonné moci mají pro uplatnění vlastní představy o podobě, efektivitě a nákladnosti organizace státní služby vytvořen široký prostor (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Ads 113/2020 – 55).

84. Při posuzování tohoto žalobního bodu městský soud dále považuje za nezbytné připomenout, že systemizace je rozhodnutím, které se výlučně týká vnitřních záležitostí moci výkonné. Týká se primárně koordinační činnosti fungování orgánů moci výkonné. Při respektování dělby mocí není v kompetenci soudu posuzovat, zda systemizace byla vhodná, vedla ke zlepšení efektivitě řízení orgánů moci výkonné, či zda neexistovaly lepší alternativy. Úkolem soudu je pouze přezkoumat, zda důvody pro danou systemizaci byly právně přípustné a dostatečné. Dostatečné ve smyslu, že jsou schopny přesvědčit, že nejde o účelovou změnu s cílem zbavit se konkrétní osoby, která slouží na rušeném služebním místě, ačkoliv to tato osoba může takto subjektivně vnímat.
85. Žalobce předně namítal nezákonný postup orgánu při schvalování systemizace spočívající v tom, že návrh služebního orgánu SFÚ ze dne 1. 7. 2019 obsahoval pouze 19 služebních míst a až v mezidobí byl GFR počet navýšen na 20, právě o služební místo žalobce, bez vědomí vedení SFÚ, čímž byla porušena zásada dvojinstančnosti. Soud ani tento postup neshledal nezákonným, jelikož s ohledem na znění ust. § 19 odst. 1 služebního zákona bylo v kompetenci GFR jako nadřízeného orgánu všech finančních úřadů včetně SFÚ ve smyslu ust. § 1 odst. 4 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, provést změnu Dodatku č. 7 Služebního předpisu GFR č. 1/2018 a tedy navrhnout i zrušení místa žalobce. Při schvalování systemizace se nejedná o správní řízení, a proto se zde zásada dvojinstančnosti neuplatní. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani kdyby bylo prokázáno, že bezprostřední nadřízená žalobce o zrušení jeho místa ještě dne 9. 1. 2020 nevěděla. Soud proto neprovedl žalobcem navrhované důkazy včetně svědeckých výpovědí, jelikož takový postup shledal neúčelným a pro rozhodnutí věci nepotřebným.
86. Žalobce dále namítal, že převedení na jiné služební místo s ním nebylo projednáno.
87. Dle ust. § 129 odst. 1 zákona, *státní zaměstnanci mají právo na informace a projednání v záležitostech výkonu služby a podmínek jejího výkonu.*
88. Dle odst. 2 *projednáním se rozumí jednání mezi služebním úřadem a státními zaměstnanci, v němž mají možnost zaujmout své stanovisko k projednávané věci za účelem dosažení shody.*
89. Dle odst. 3 *služební úřad je povinen informovat státní zaměstnance a jednat s nimi přímo, nepůsobí-li u něj odborová organizace, rada státních zaměstnanců nebo zástupce státních zaměstnanců pro oblast bezpečnosti a ochrany zdraví při práci.*
90. Dle ust. § 130 odst. 1 zákona *služební úřad je povinen informovat státní zaměstnance o*
a) pravděpodobném vývoji zaměstnanosti ve služebním úřadu,
b) početním stavu a struktuře státních zaměstnanců ve služebním úřadu,
c) základních podmínkách výkonu služby a jejich změně.
91. Dle ust. § 132 odst. 1 zákona, *služební úřad je povinen informovat příslušnou odborovou organizaci o záležitostech uvedených v § 130 a projednat s ní záležitosti uvedené v § 131.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

92. Dle odst. 3 písm. a) tohoto ustanovení, *služební orgán je povinen s odborovou organizací projednat návrhy ve věcech systemizace služebních úřadů.*
93. Co se týče námitky, že služební orgán se žalobcem zrušení jeho místa neprojednal, soud uvádí, že sice dává za pravdu žalobci, že takový postup byl žádoucí a v souladu se zásadou vstřícnosti a ekonomie, na druhou stranu soud souhlasí se žalovanou, že tento nedostatek nečiní rozhodnutí nezákonným, jelikož projednání přearažení zaměstnance není zákonnou podmínkou sine qua non samotného přearažení. Ze shora citovaných ustanovení totiž vyplývá, že zákon neukládá služebnímu orgánu povinnost „projednat“ organizační změny i s jednotlivými dotčenými státními zaměstnanci, ale státní zaměstnance o nich pouze informovat, a pokud u služebního úřadu působí odborová organizace, informovat ji. Žalobní námitka je nedůvodná.
94. Ze shora citovaného ustanovení však plyne jednoznačná povinnost služebního úřadu informovat příslušnou odborovou organizaci o návrhu systemizace, resp. návrh ve věcech systemizace s ní projednat ve smyslu ust. § 132 odst. 3 písm. a) služebního zákona. Mezi stranami nebylo sporu o tom, že služební úřad informoval odborovou organizaci pouze o návrhu Systemizace ve znění, ve kterém bylo navrhováno zrušení pouze 19 míst. Návrh, ve kterém bylo uvedené i místo žalobce, nebyl Základní organizaci Odborového svazu státních orgánů a organizací předložen, jak se rovněž podává z Poskytnutí informace ze dne 16. 12. 2019 a jejích příloh tj. z písemností nazvaných Projednání změny Systemizace k 1. 1. 2020 adresované Základní organizaci Odborového svazu státních orgánů a organizací ze dne 22. 5. 2019 a ze dne 12. 9. 2019.
95. Soud s ohledem na shora uvedené znění zákona dospěl k závěru, že jelikož služební orgán neinformoval příslušnou odborovou organizaci i o zrušení žalobcova místa, resp. s ní změnu Systemizace v tomto znění neprojednal, je Systemizace v této části nezákonná. S ohledem na to, že Systemizace v nezákonné části týkající se žalobce, byla jediným důvodem pro převedení žalobce na jiné služební místo, rozhodnutí je tak rovněž nezákonné.
96. Co se týče namítané diskriminace, jelikož žalobce konkrétní porušení zásady rovného zacházení zaručující rovná práva zaměstnancům, kteří se nacházejí ve stejném či srovnatelném postavení, v tomto případě ani netvrdil ani neprokazoval, považuje soud tuto námitku za nedůvodnou.
97. Soud se následně zabýval namítanou účelovostí žalobcova přearažení. Žalobce předně uváděl skutečnosti týkající se předchozích rozhodnutí o jeho služebním poměru, která jsou samostatně napadnutelná u soudu, a která nebyla soudem jako nezákonná zrušena, a skutečnosti, které nastaly po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud se těmito skutečnostmi nezabýval, jelikož skutečnosti, které nastaly před vydáním jiných rozhodnutí, mohly být namítány v žalobě proti těmto rozhodnutím, a ke skutečnostem, které nastaly po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, soud rovněž nemůže s ohledem na znění ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., jak bylo citováno shora, přihlížet.
98. Soud se rovněž nezabýval neurčitým tvrzením žalobce, že „se z neověřených informací dozvěděl, že s vysokou mírou pravděpodobnosti šlo o cílenou likvidaci jeho osoby“. Soud proto také neprováděl k těmto tvrzením navrhované důkazy (výsledky svědků).
99. Dalším žalobcem uváděným skutečným důvodem zrušení jeho místa byla jeho angažovanost v nově založené odborové organizaci, což žalobce dokládal dopisem generální ředitelky ze dne 4. 9. 2019 označeným jako Reakce na dopis ze dne 13. srpna 2019 a dopisy č.j.

71467/19/7400-00180-050630, č.j.: MF-33935/2019/4801-6 ze dne 27. 1. 2020, č.j.: MV-185752-11/OSK-2019 ze dne 6. 4. 2020.

100. Soud k tomu uvádí, že má předně za to, že ze samotné skutečnosti, že generální ředitelka GFŘ odmítla jednat s Odborovou organizací odpovědných zaměstnanců státu, z.s., závěr o účelovosti žalobcova přerážení nevyplývá. Soud dále uvádí, že uvedená tvrzení, byla-li by prokázána, by mohla mít váhu pouze za předpokladu, že by zde neobstály objektivní skutečnosti odůvodňující jeho přerážení, resp. zrušení jeho místa, jak vyplývá z judikatury NSS citované v bodě 82 až 84 tohoto rozsudku.
101. V žalovaném rozhodnutí je uvedené, že základním důvodem bylo, že Systemizací byla služební činnost Supervizora, kterou žalobce vykonával, přesunuta do kompetence Oddělení řízení rizik a vyhledávání v Sekci metodiky a řízení, jelikož obsahově náplň služební činnosti supervizora odpovídá náplni služební činnosti, která je vykonávána Oddělením rizik. A dále tím, že žalobce byl zařazen v Oddělení výkonu daní II. s tím, že jeho místo bylo umístěno na jiné adrese, než byli všichni ostatní zaměstnanci zařazeni v Oddělení výkonu daní II, což způsobovalo problémy v zastupitelnosti, a v operativnosti ohledně organizačních a personálních záležitostí.
102. Soud má za to, že tyto důvody, jejichž existenci žalobce nijak nezpochybnil, nejsou v rozporu s právním řádem (srov. zejm. § 17 odst. 1 zákona o státní službě). Jsou výrazem snahy o zvýšení efektivity a o eliminaci zbytečných byrokratických a neefektivních mechanismů předávání úkolů a o racionalizaci a zjednodušení plnění úkolů. Soud tedy shledává, že důvody pro konkrétní úpravu Systemizace, která zrušila služební místo žalobce, jsou zákonné, podložené a sledovaly legitimní cíl. Soud shledává tyto důvody pro zrušení žalobcova místa rovněž dostatečnými. Soud proto považoval rovněž tuto námitku účelovosti zrušení žalobcova místa za nedůvodnou.
103. Poslední námitky směřovaly do skutečnosti, že místo, na které byl žalobce převeden, nebylo místem pro žalobce vhodným a že měl být převeden na vhodnější místo, např. služební místa ID 30059231 a 30059735, a že ani jeden ze služebních orgánů v rozhodnutí nepopisuje podrobně aktuální stav volných míst. Žalobce dále namítal dobu, na kterou byl na toto služební místo přerážen (pouze na dva měsíce), aniž by bylo doloženo, že se v době převedení nenabízela jiná služební místa, a poté byl zařazen mimo výkon služby.
104. Soud v tomto ohledu shodně se žalovanou odkazuje na rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2020, č.j. 4 Ads 423/2019-70, ve kterém je uvedené:
- „Služební orgán prvního stupně tak náležitě objasnil, proč považuje služební místo vedoucího oddělení správy budov za vhodné pro stěžovatele. Nejvyšší správní soud přitom neshledává žádnou skutečnost, jež by tyto úvahy zpochybnila a vedla k závěru, že nové zařazení stěžovatele do organizační struktury Ministerstva zemědělství vybočilo z rozsahu neurčitého právního pojmu vhodnosti při převedení státního zaměstnance na jiné služební místo v důsledku jeho odvolání z dosavadního služebního místa představeného. Za této situace již není rozhodné, zda by pro stěžovatele bylo vhodné i nějaké jiné volné služební místo, neboť na obsazení konkrétní pozice ve státní službě neměl právní nárok. Bylo proto na úvaze služebního orgánu prvního stupně, na které z potencionálně vhodných služebních míst stěžovatele převede, přičemž mohl přihlídnout i k potřebám státní služby.“*
105. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v této věci vyplývá, že se správní orgán zabýval kritérii vhodnosti při výběru nového místa pro žalobce, a to konkrétně jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zdravotním stavem, vzděláním a kvalifikací, vykonávaným oborem služby a také služebním působištěm a zařazením do platové třídy. Ve spise je založen přehled volných míst s lokalitou Brno, obor služby 01, 02, 11.

106. NSS již také uvedl, že vhodnost neznamená, že nové služební místo přesně odpovídá místu předchozímu. Stačí, pokud se mu blíží co do vykonávaných činností. Nejedná se tak o „stejnost“ ani o snahu o nalezení ideálního „adekvátního“ služebního místa. Absence nároku na zařazení na konkrétní služební místo a na jmenování na služební místo představeného plyne přímo z § 23 odst. 2 zákona o státní službě. Zákon o státní službě nestanoví povinnost zařadit státního zaměstnance do stejné platové třídy ani přihlížet k jeho dosavadnímu služebnímu zařazení na nejvyšších stupních hierarchie služebního úřadu, pokud došlo ke zrušení jeho stávajícího služebního místa v důsledku systemizace (rozsudky NSS č. j. 6 Ads 315/2020-58, body 23 a 24, či č. j. 4 Ads 423/2019-70, bod 84). Snížením platové třídy při přeřazení zaměstnance na jiné služební místo se již soudy rovněž zabývaly a shledaly, že se nejedná o vhodné místo pouze v případě, pokud dojde ke snížení o víc než dvě platové třídy (viz rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2021, č. j. 10 Ad 16/2019-110, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2021, č.j. 8 Ad 18/2018). Soud, jak uvedl Nejvyšší správní soud, nemohl přihlížet ke skutečnostem uvedeným v kasační stížnosti ohledně náplně činnosti žalobce, jelikož se jedná o tvrzení uvedená v rozporu se zásadou koncentrace žalobních námitek.
107. Soud tedy shledal služební místo, na které byl žalobce převeden, z pohledu tohoto kritéria za vhodné. Soud doplňuje, že nepřihlížel k tvrzením žalobce uvedeným při jednání ohledně nemožnosti jeho zařazení na služební místo v 11 platové třídě, a to s ohledem na jeho vzdělání s odkazem na metodický pokyn č. 2, jelikož se rovněž jedná o opožděně vznesenou žalobní námitku.
108. Soud má však za to, že se žalovaná nedostatečným způsobem zabývala odvolací námitkou žalobce týkající se dočasnosti nového služební místa, a to z pohledu, zda se v době převedení nenabízela jiná služební místa na dobu neurčitou.
109. Žalovaná se v podstatě k této otázce vůbec nevyjádřila, pouze uvedla, že se jedná o místo volné a proto je takový postup možný, a že po skončení této doby byl žalobce zařazen v souladu se zákonem mimo službu.
110. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2021, č.j. 43 Ad 1/2020 – 64, jehož závěry byly aprobovány rozsudkem NSS ze dne 25. 8. 2022, č.j. 2 Ads 163/2021 – 44, který zformuloval následující právní větu: *„Státní zaměstnanec může být rozhodnutím podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, převeden i na služební místo, které je pouze dočasně uvolněno z důvodu mateřské nebo rodičovské dovolené jiného státního zaměstnance. Na takto dočasně uvolněné místo může být zařazen jen na dobu určitou (§ 70 odst. 2 téhož zákona)“*.
111. Soud má však za to, že tyto závěry platí za situace, že zde není jiné volné místo a jedinou alternativou by bylo zařazení státního zaměstnance mimo službu. Za situace, kdy je však volné i jiné vhodné místo, má soud za to, že časově omezené místo nelze považovat za místo vhodné.
112. K tomuto závěru jej vede hlavně skutečnost, že přeřazení státního zaměstnance na dobu neurčitou na služební místo pouze na dobu určitou jeho postavení výrazně omezuje, a dále považuje takový postup rovněž s ohledem na žalovanou zdůrazňovanou efektivitu fungování státní správy za výrazně méně efektivní a ekonomický. Za situace, že je k dispozici jiné vhodné

místo, by mělo být takto časově omezené místo obsazováno primárně státním zaměstnancem na dobu určitou nebo jinak.

113. Žalobce v odvolání uváděl dvě další volná časově neomezená služební místa. Žalovaná však kromě toho, že se jedná o místa ve vyšší platové třídě, na které nemá zaměstnanec dle metodického pokynu nárok, ničeho neuvedla.
114. Soud považuje takové vypořádání této otázky za nedostatečné, jelikož z něj nelze dovodit, zda tato místa jinak byla pro žalobce vhodná s ohledem na další kritéria (náplň činnosti, vzdělání, dosavadní zkušenost, zdravotní stav atd.). Rozhodnutí žalované je tak v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud totiž bez těchto skutečností nemůže posoudit, nakolik bylo toto dočasné místo pro žalobce vhodné, jak tvrdí žalovaná.
115. Co se týče návrhu žalobce, aby se soud vyjádřil k předběžné otázce, týkající se odvolání ze služebního místa představeného, soud uvádí, že tato otázka, která nikterak nesouvisí s napadenými výroky rozhodnutí, není předběžnou v tomto řízení, a nejedná se ani o další žalobní námitku napadající výrok rozhodnutí. Proto se k ní soud nemůže vyjádřit. Soud může v tomto řízení řešit pouze právní otázky související s věcí, tj. otázky, bez jejichž vyřešení nelze věc rozhodnout. Soud se dále domnívá, že pokud by se vyjádřil k otázkám, které s věcí nesouvisí, bylo by jeho rozhodnutí v této části nezákonné, protože by soud překročil míru přezkumu, kterou mu dává zákon - konkrétně v ust. § 75 s.ř.s., jak bylo uvedeno v úvodu této části rozsudku.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

116. Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí je nezákonné, jelikož bylo vydáno na základě změny Systemizace, která byla v části týkající se služebního místa žalobce nezákonná z důvodu jejího neprojednání s příslušnou odborovou organizací a dále z důvodu nedostatečného vypořádání námitky týkající se dočasnosti služebního místa, na které byl žalobce převeden. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, proto rozhodnutí žalované podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení žalované, která je v souladu s ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázána právním názorem vysloveným soudem.
117. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů za 5 úkonů právní služby (za převzetí věci, sepsání žaloby, účast na jednání, kasační stížnost a účast na jednání) po 3 100 Kč, a 5 režijních paušálů po 300 Kč, včetně DPH ve výši 3 570 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 20 570 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 28 570 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. června 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.